



Rešitev zastavice v podobah v 1. števil.

Deček vprašuje: Kdo hoče? — Siti odgovarjajo: Rožo!

Lačni odgovarjajo: Kruh!

Prav (ali deloma prav) so jo rešili: Metka Skabernetova, učenka II. razr. v Ljubljani; Z. Gobec v Celju; Adolf Kopetzky, učenec v Ljubljani; Božena Vebrova, učenka I. mešč. razr. na Jesenicah; Pavel Gregorc, učenec V. razr. v Mengšu. Dobro jo je pogodil Božidar Bogataj, učenec IV. a razr. osnovne šole v Kočevju, ki pravi: Mi mladi šolarji se ne smemo ustrašiti ničesar, ne učenja ali trnja, ki nas bode in ovira, ampak moramo vztrajati, da dosežemo srečno bodočnost, ko bo belega kruhka v izobilju. — Ali pa Olga Poščičeva, učenka VI. razr. v Gornji Radgoni: Roža je rdeča, srajca je modra, kruh je bel — to je naša zastava!

Večerna slika.

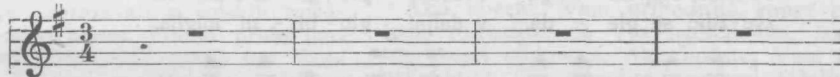
Simon Jenko.

(Glej: Gangl, Druga čitanka, str. 28.)

Zmerno.

Ferdo Juvánek.

Glas



Klavir



- p* *mf*
- | | | |
|-----------------------------|--------------------------|-----------------|
| 1. Soln - ce ru - me - no | go - ro ze - le - no | zad - njič po - |
| 2. Tam - na iz - to - ku | v si - n' em o - bo - ku | lu - na pri - |
| 3. Ve - terc pi - hlja - je | je - ze - ro ma - je, | ra - hlo ob |





lju - bi-lo je; v kri - lo te - mi - ne
 ka - že gla - vó; bolj se u - ži - ga,
 bre - gu še - pta; v je - ze-ru čre - da

pp

hri - bje, do - li - ne ti - ho za - vi - li so se.
 ve - dno bolj mi - ga zvezdic pri - ja - zno zla - to.
 zve-zdic se gle - da, v daljni glo - bi - ni miglja.

malo zadrž.

pp

Junakinja.
(M. Špalkova.)

Bil je tih zimski nedeljski popoldan. V gospodarskem poslopju je začelo goreti, in nenavaden svit je ožaril vso vas. Od zapada je pihal silen veter, ki je ogenj kmalu jako razširil. Prihiteli so gasilci. Zamrzli ribnik je dal le malo vode. Ljudje so begali kakor iz uma semtertja, goved je mukala, perutnina se je vsa preplašena razkropila po polju. Milo tarnanje je večalo grozni prizor.

Oteli so divjemu ognju eno streho med dvema gorečima hišama, samo hlevi so zgoreli.

In tukaj je bilo videti pretresljiv prizor: V nizkem hlevu je sedela gos na jajcih; oblaki dima so jo zakrivali njeni okolici.

Nekdo je v naglici izpehnil vratca, žival bi bila izlahka pobegnila, ampak tega ni storila. Ostala je v gnezdu. S krčevito razpetimi perutmi je varovala svoja mila jajca. Tudi gnezdo je že telo. Ampak gos se ni genila. Samo glavo je v mukah povešala bolj in bolj.

Kadar pa je ogenj ponehal, je gospodinja siloma odnesla gos. Jajca so bila vsa spečena. Ali uboga žival je kakor vrtoglava silila nazaj v prazno gnezdo...

Naslednje jutro je junakinja poginila.
Josip Gruden.

